

Ulandssekretariatet
LO/FTF Council

Danish Trade Union
Council for International
Development Cooperation

I Landeanalyser - Asien

Ulandssekretariatets kontor i Filippinerne
April 2011

1.1 Nepal

1.1.1 Den politiske og økonomiske situation

Politisk har 2010 været et turbulent år for Nepal. En ustabil politisk situation grundet mistillid mellem de politiske nøglepartier, stilstand i udformningen af den nye grundlov og mere end seks måneders dødvande i dannelsen af en ny regering, har haft store negative konsekvenser for samfundet som helhed og specielt for den nepalesiske arbejder.

Det var forventet, at det midlertidige parlament (Constitution Assembly, CA) havde udarbejdet en ny grundlov den 28. maj, men på grund af den langsomme proces i CA's underkomiteer og en dybtgående uenighed mellem de tre største partier Nepal Congress, UNC-UML og Maoistpartiet på væsentlige nøglespørgsmål - så som den federale opdeling af Nepal og magtfordelingen mellem parlamentet, premierministeren og præsidenten - blev der skabt et politisk dødvande, der først blev løst med beslutningen om at forlænge CA's mandat frem til den 28. maj 2011.

En ustabil regering ledet af Kumar Nepal fra UNC-UML og støttet af mere end 22 partier blev af Maoistpartiet presset til at gå af i juni. Maoisterne påstod, at regeringen ikke var i stand til at fuldende fredsprocessen. Regeringens fratræden blev efterfulgt af otte måneders politisk stilstand. Der skulle 16 valgrunder til i det midlertidige parlament, før kandidaterne til premierministerposten trak deres kandidatur tilbage. En ny regering blev endelig dannet i februar 2011.

Fagbevægelsen har været meget tavs omkring den politiske krise og har ikke offentligt stillet krav til de politiske partier om at opnå konsensus. Dette kan skyldes muligvis deres tætte relationer til de politiske partier.

Mistillid mellem de store politiske partier, specielt mellem Nepal Congress og Maoistpartiet tog til i løbet af året. Uenigheden går specielt på integrationen af de tidligere maoistiske soldater i de nationale sikkerhedsstyrker. Nepal Congress ønsker en afklaring på spørgsmålet, inden sidste hånd lægges på grundloven, hvorimod maoisterne ser det som en proces, der går hånd i hånd. Situationen har ført til en omfattende lovløshed og stigende korrupsion, idet institutionerne ikke har været i stand til at yde borgerne den mest basale service på grund af fravær af egentlige demokratiske institutioner.

1.1.2 Arbejdsmarkedet

Arbejdsmarkedet er præget af, at en stor del af arbejdsstyrken rejser udenlands for at finde arbejde. Efter et fald i efterspørgsel på arbejdskraft på grund af den internationale økonomiske krise, åbnede en række lande i Mellemøsten samt Malaysia i 2010 igen op for import af nepalesisk arbejdskraft. Undersøgelser viser, at omkring 300.000 nepalesere hvert år forlader landet for at søge job udenlands. De penge, nepaleserne sender hjem, udgør 23 % af BNP og er den vigtigste drivkraft til det stigende forbrug i Nepal. Derfor er der blevet gjort meget få anstrengelser for at ændre på det forhold, at mange af arbejderne enten bliver snydt af mellemmand i Nepal eller nægtes rettigheder i modtagerlandene.

Der er ikke megen hjælp at hente for de, der bliver og søger job i Nepal. I størsteparten af den indenlandske sektors har væksten været ganske lille, og inden for industri og manufaktur er der oven i købet sket et fald. Den eneste undtagelse er turistsektoren med en stigning på 12 %. Inflationen lå på mere end 10 % og endnu højere for basisvarer så som ris og linser. Minimumslønnen er 4.600 NPR (330 DKr.) om måneden. Den skulle have været genforhandlet i 2010, men på grund af den fastlåste politiske situation indkaldte regeringen ikke minimumslønsudvalget til forhandling.

Inden for to betydningsfulde områder, der berører arbejderbevægelsen og arbejdsmarkedet, er der sket fremskridt. Med støtte fra ILO er syv væsentlige arbejdsmarkedslove blevet revideret. Når lovene bliver implementeret, vil de modernisere arbejdsmarkedet. – og for eksempel give bedre mulighed for løsning af lokal uenigheder. Den anden forbedring er en lov om social beskyttelse, som er forhandlet med de sociale partnere. Hvis den vedtages i CA, vil den give arbejderne i den formelle økonomi sociale ydelser som understøttelse, barselsorlov, sygeorlov etc.

1.1.3 Partnerne

I starten af 2010 organiserede kontoret i Kathmandu sammen med den Finske faglige ulandsorganisation, SASK og tre Nepalesiske faglige organisationer et donor koordinerings møde med deltagelse af de internationale faglige organisationer, som støtter fagbevægelsen i Nepal. Formålet var at diskutere behovet for at støtte nepalesisk fagbevægelse i kølvandet på fredsprocessen, og hvordan man kunne koordinere støtten på den mest effektive måde.

LO/FTF's samarbejdspartnere GEFONT og NTUC-I afholdt begge kongres i foråret 2009. GEFONT har fokuseret på implementeringen af kongresbeslutningerne og har blandt andet i 2010 gennemført oprettelsen af GEFONT's lokal komiteer. GEFONT har i samarbejde med ITUC-NAC været i stand til at gennemføre uafhængige kampagner om f.eks. social sikkerhed og ratifikation af ILO konvention 87, der omhandler retten til at organisere og danne fagforeninger. For NTUC-I's vedkommende har intern disputes om magtfordeling mere eller mindre paralyseret arbejdet det sidste år. Tre rivaliserende fraktioner i NTUC-I har stort set drænet organisationen for intern kapacitet og har også svækket NTUC-I's arbejde i ITUC—NAC aktiviteterne.

Den fælles ITUC-NAC platform af NTUC-I og GEFONT er stadigvæk arbejdsdygtig. Med tilsynecomsten af Maoist Trade Union og dannelsen af JTUCC, (Joint Trade Union Coordination Committee) fokuserer NTUC-I såvel som GEFONT på at gøre JTUCC til den faglige platform som at repræsentere fagbevægelsen i Nepal.

Samarbejdet med JTUCC har kun gjort få fremskridt i 2010. Dødvande i den politiske situation har hæmmet muligheden for at udvikle JTUCC som institution. Det kommer af, at visse af de faglige organisationer under JTUCC paraplyen har svært ved at se fordelene ved at gennemføre fælles aktiviteter. Desuden har forskellige syn på, hvordan fagforeningsarbejde skal udføres, gjort det vanskeligt at blive enige om vilkårene for implementeringen af aktiviteterne.

1.2 Bangladesh

1.2.1 Den politiske og økonomiske situation

I de forløbne år har Bangladesh gennemgået en markant positiv udvikling indenfor forskellige udviklingsindikatorer. BNI per indbygger er steget fra 440 USD til 580 USD i perioden 2005 til 2009. Derudover oplever Bangladesh vækstrater på omkring 6 %, hvilket ligger under det regionale kraftcenter Indien, men alligevel må betragtes som imponerende. På trods af disse udviklingsindikatorer bor der mere end 40 millioner fattige mennesker i landet, og der er udbredt ulighed og korrupsion. Væksten i Bangladesh er drevet af eksporten af tekstilvarer, hvilket dog ikke i væsentlig grad siver ned til den almindelige arbejder. Lønningerne er fortsat blandt de laveste i verden, og arbejdsrettigheder overses løbende.

Regeringen ledes af Partiet Awami League (AL) og Sheikh Hasani, der vandt en jordskredssejr i 2008 over for Khaleda Zia's Bangladesh Nationalist Party (BNP). Valget i 2008 betød tilbagevenden til civilt styre efter mere end et år med en midlertidig administrativ regering, og til fagbevægelsens tilfredsstillelse blev de demokratiske rettigheder genindført.

Traditionel set har regeringsmagten skiftet mellem de to politiske "dronninger", Zia og Hasina, og det ofte efter jordskredsvalg. Dette medfører manglende mulighed for regeringerne til at gennemføre væsentlige reformer til forbedring af levevilkårene for den almindelige medborger. Det politiske klima er præget af meget hård retorik og sparsom plads til dialog og kompromis. Bangladesh Nationalist Party med Zia i spidsen har fortsat sin boykot af parlamentet og organiserer generalstrejker på regulær basis. Et eksempel på den hårde retorik er, hvordan oppositionslederen Khaleda Zia for nylig har opfordret til civil opstand som i Nordafrika og Mellemøsten og til, at befolkningen sætter magt ind overfor regeringens "misgerninger". Mange andre har dog opfordret hende til at genoptage deltagelsen i det parlamentariske arbejde og benytte sin demokratiske stemme til at skabe forandringer gennem de regulære tilgængelige kanaler.

Bangladesh tilhører ligaen af moderate muslimske nationer og er langt fra et radikalt land. Udbredelsen af tekstilindustrien har faktisk skabt vej for og lettet uafhængigheden for kvindelige arbejdere i industrien. Ikke desto mindre brød omfattende protester og vold ud så sent som i begyndelsen af april 2011, da tusinder af protesterende fra radikale grupper modsatte sig indførelse af lige ejendoms- og arverettigheder for kvinder.

1.2.2 Arbejdsmarkedet

Inden uddybning af den positive udvikling inden for arbejdsmarkedet, der har fundet sted i Bangladesh, er det vigtigt at nævne at arbejderbevægelsen står overfor markante udfordringer. Arbejdsmarkedet er fortsat domineret af politiske partier, og der eksisterer et behov for konsolidering på arbejdsmarkedet. Det er nødvendigt at takle den udbredte indblanding af partipolitiske hensyn, og fusion af fagforbund bør fremmes. Der eksisterer mere end 35 nationale centre, der organiserer mindre end 2 % af arbejderne. Således fortsætter fagbevægelsen med at være dybt splittet i modsætning til arbejdsgiverne, der er relativ velorganiseret specielt inden for tekstilindustrien, hvis medlemmer har mere end 2 millioner ansatte. Partneren BILS repræsenterer en meget specielt og sjældent eksempel med sine gode relationer og samarbejde mellem Landsorganisationerne. Men generelt set bruger de politiske ledere i fagbevægelsen flere ressourcer på at pleje deres indflydelse i de politiske netværk end for deres medlemsbase og for øget rekruttering.

Som et af sine valgløfter har den siddende regering en revisionen af den eksisterende arbejdslov fra 2006, og til dette formål er der nedsat en treparts komite. BILS er velrepræsenteret i denne positive proces, og BILS forsyner fagbevægelsen med nødvendigt baggrundsmateriale til at rejse arbejderbevægelsens krav.

En anden positiv udvikling i 2010 er stigningen af mindstelønnen for tekstilarbejdere fra ca. 26 USD til 45 USD. Selvom der er tale om en stigning på knap 100 %, skal den vurderes i lyset af, at mindstelønnen var ekstrem lav og ikke var steget i en årrække trods stor inflation. Skønt forhandlingerne skabte en vis splittelse mellem fagforbundene, var det et væsentligt resultat, hvor BILS igen bidrog med vigtige inputs og sikrede ”en stemme”.

Andre betydelige resultater i løbet af året inkluderer udviklingen af Code of Conduct mellem regeringen og arbejderbevægelsen om rettigheder for ”domestic workers”, en ny politik over for børnearbejde, ny generel arbejdsmarkedspolitik og succesfulde forhandlinger om seks måneders barselslov for kvinder i den offentlige sektor.

Det er dog værd at bemærke, at regeringen på den ene side taler meget positivt om arbejdsrettigheder og faglige rettigheder for arbejdere indenfor tekstil og skibsophugningsindustrien. På den anden side, hver gang arbejderne kræver deres rettigheder, definerer regeringen protesterne som ”unavgivne” antidemokratiske eller udenlandske kræfter, der udnytter arbejderne til deres egne fordele, og som ønsker at ødelægge Bangladesh’s interesser - i stedet for at respektere protesterne som virkelige forurettelser fra arbejder side.

Bangladesh blev ikke så hårdt ramt af den økonomiske krise som andre lande herunder andre tekstil-eksporterende lande. Tekstilproduktionen i Bangladesh er rettet mod det marked, der søger de laveste priser, hvorfor mange forbrugere flyttede fra andre til billigere mærker produceret i Bangladesh, da krisen stod på sit højeste. Dog står Bangladesh allerede over for de store udfordringer, der ligger i at følge med effektiviteten i andre lande på trods af at lønningerne er lave. Mangel på strøm i 2010 var til skade for adskillige storproducenter, der var nødt til at benytte sig af luftforsendelser for at nå ordre deadlines.

1.2.3 Partnerne

BILS er en unik organisation, hvor de 14 største landsorganisationer samarbejder. BILS tilfører fortsat værdifuld teknisk assistance samt forsknings- og politikpapirer for arbejdsmarkedet. Til trods herfor har samarbejdet med BILS haft en del forsinkelser i implementeringen, der primært skyldes bureaukratiske problemer med regeringens NGO kontor, der forsinkede udbetaling af projektmidler men også til en vis grad pga. en relativ begrænset implementeringskapacitet.

1.3 Filippinerne

1.3.1 Den politiske og økonomiske situation

En af de største udfordringer på Filippinerne i relation til fattigdomsbekæmpelse er en ukontrolleret befolkningstilvækst. En aktuel fødselsrate på 2,85 procent betyder, at antallet af filippiner stiger med omkring 3 millioner om året. Konsekvensen er at Filippinerne bevæger sig baglæns i forhold til opfyldelse af MDG’s på for eksempel grundskole området.

I september 2010, valgte Filippinerne en ny præsident og regering. Den nye præsident politiske dagsorden er bekæmpelse af fattigdom og korrupsion samt øget investeringer i folkesundhed og uddannelse. Anti-korrupsion, familieplanlægning, fattigdomsbekæmpelse og en "rights to information bill" er blandt de vigtigste spørgsmål på den nye regerings dagsorden. Hensigten synes positiv, men der er desværre langt fra de erklærede intentioner til konkret politiske resultater. Præsidenten har erklæret, at han kun har til hensigt at blive i embedet for en valgperiode, hvilket har ført til fortsatte magtkampe og eskalerende korrupsion.

1.3.2 Arbejdsmarkedet

De tre største udfordringer på det filippinske arbejdsmarked er, for det første dårlige rammebetingelser for erhvervslivet for det andet, en voksende uformel økonomi og for det tredje udfordring er at, den vigtigste indtægtskilde til udenlandske valuta fortsat er pengeoverførsler fra filippinere der arbejder i udlandet.

Løndannelsen på det Filippinske arbejdsmarked er ukoordineret. I den offentlige sektor er løn og arbejdsvilkår underlagt politiske beslutning uden tilstrækkelig forhandlings- og/eller reguleringsmekanismer også i den private sektor er overenskomstforhandlinger meget sjældne.

Reallønnen er faldende på grund af stigende fødevarerpriser og inflation. Heller ikke den nationale mindsteløn fastsat ved lov følger udviklingen i priser og inflation. Mindstelønnen lider under en manglende funktionel treparts reguleringsmekanisme, ligesom regulering af arbejdsmarkedet i almindelighed lider som følge af manglende institutionelle rammer og et fungerende arbejdstilsyn.

En afgørende svaghed for en sund udvikling på det Filippinske arbejdsmarked er, at fagforeningerne langt fra kan matche arbejdsgivernes organisationer, idet fagforeningerne er svage og splittede, og at der er betydelige strukturelle uoverensstemmelser mellem arbejdsgiverens og de ansatte organisationer. Fraværet af en enhedsfagbevægelse og erhvervsorganisationer som sådan udgør derfor en stor hindring for udviklingen af et frugtbart samarbejde mellem arbejdsgivere og fagforeningen i almenlighed og kollektive forhandlinger i særdeleshed.

Som noget positivt blev der i 2010 underskrevet et fælles kommuniké mellem betydende lønmodtager- og erhvervsorganisationer med krav om etablering af et nyt paradigme i forholdet mellem arbejdsmarkedets parter. Intentionerne i kommunikéet vil blive gennemført af en ny arbejdsmarkeds institution /organisation kaldet PELSPI (Philippine Employer-Labour Social Partnership, Inc). PELSPI dækker mere end 1,8 millioner arbejdspladser i den private sektor, arbejdspladser der i dag ikke er omfattet af kollektive overenskomster. Tanken er, at bedre rammer for erhvervslivet bør gå hånd i hånd med sociale dialog og kollektive overenskomstforhandlinger. Vi vurderer således, at et fremtidigt samarbejde med PELSPI som partner kan føre til øget målopfyldelse inden for Filippiner komponenten.

I den uformelle økonomi er den vigtigste prioritet for fagforeningerne fortalervirksomhed at få sociale sikringsordninger til alle. Den største udfordring for fagforeningerne er dog, at det er meget vanskeligt at organisere i den uformelle økonomi og at kunne tilbyde konkrete fordele til arbejdere i den uformelle økonomi

1.3.3 Partnerne

ACIW har med en vis succes udfoldet en del bestræbelser på at inkludere og organisere den store majoritet af uformelle arbejdstagere inden for byggebranchen. De har dog ikke været i stand til at fastholde antallet af kontingentbetalende medlemmer; dels som følge af generelle vanskeligheder med at organisere arbejdere i den uformelle økonomi, og dels som følge af intern splittelse. *ACIW* har således mistet omkring 1,500 ud af 6,000 medlemmer på grund af en intern magtkamp, der resulterede i en splittelse. Mere succes er opnået på uddannelsesområdet, hvor *ACIW*'s har øget sin kapacitet til at gennemføre erhvervsfaglig uddannelse af bygningsarbejdere på egne skoler, der er godkendt af myndighederne. *ACIW* klarer sig ligeledes godt i forhold til at få etableret kontakter til og støtte fra lokale myndigheder og virksomheder i forhold til erhvervsfaglige uddannelser. *ACIW* vedligeholder og udvikler fortsat samarbejdet med arbejdsgiversiden i det filippinske byggeri, en vigtig relation i forhold til at sikre nye jobmuligheder for medlemmerne.

PSLINK har et stabilt medlemsgrundlag omkring 70,000 til 80,000 ansatte i den offentlige sektor. Trods generelle besværligheder for alle offentlige fagforeninger i Filippinerne anses *PSLINK* fortsat i brede kredse inden for administrationen for at være en ansvarlig og pålidelig arbejdsmarkedspartner. Et eksempel på dette er, at *PSLINK* i 2010 har fået en aftale med ombudsmanden om *PSLINK* medlemmers deltagelse i kurser sponsoreret af ombudsmandens kontor, med henblik på deres aktive deltagelse i lokale "Bids og Awards committees" som officielle observatører (for at sikre gennemsigtighed i offentlige indkøb). På *PSLINK* kongres i april 2010 erklærede den genvalgte generalsekretær Generelt Annie Geron, at hun ville bruge den kommende kongressens periode til at sikre den finansielle bæredygtighed af organisationen, og at dette ville blive hendes sidste valgperiode.

Projektet, strategiske alliance om social dialog i den offentlige sektor er et projekt, der overvåges og vedligeholdes af Manila kontoret. Den samlede vurdering er, at projektets aktiviteter afvikles planmæssigt efter revision af tidsplanen, og at projektet støt kommer tilbage på sporet med pilotområdernes fulde udnyttelse af den etablerede sociale dialog - efter de forsinkelser, tyfonen Ondoy forårsagede i 2008. Dette er især tilfældet i undervisningssektoren, hvor resultater forventes at foreligge i form af ekstra / bedre sociale ydelser til medarbejderne, og - endnu vigtigere - favorable forhandlinger, der førte til et forbedret arbejdsmiljø og en bedre kvalitet i uddannelsesydelserne. I sundhedssektoren har processerne været noget langsommere og vigtigst af alt, linket mellem det lokale og det nationale niveau er stadig underudviklet.

1.4 Cambodja

1.4.1 Den politiske og økonomiske situation

Cambodja er stadig en ung markedsøkonomi, et land i færd med at udvikle arbejdsmarkedsinstitutioner der støtter demokrati og menneskerettigheder. De demokratiske institutioner er stadig svage og kun i deres vorden. Især retssystemet er behæftet med ineffektivitet, lavt uddannelsesniveau, mangel på ressourcer, og udbredt korrupsion på grund af lave lønninger. Civilsamfundet spiller i stigende grad en afgørende rolle i udviklingen af de demokratiske institutioner ved deltagelse i bl.a. udarbejdelsen af landets love.

Den økonomiske udvikling i Cambodja blev som i mange andre udviklingslande skadet af den globale finansielle krise. Mest markant for Cambodja er dog den manglende sammenhæng mellem økonomisk vækst og fattigdomsbekæmpelse, et stort demokratisk underskud samt krænkelse af

grundlæggende menneskerettigheder. Samtidig er regimet, der ubestridt består af Cambodja Folkeparti (CPP,) blevet endnu mere undertrykkende overfor oppositionen, herunder en af vores partner organisationer, Cambodia Labour Confederation (CLC).

1.4.2 Arbejdsmarkedet

Det anslås, at mere end 85 procent af den samlede arbejdsstyrke findes i den uformelle økonomi. Den største industrielle arbejdsgiver er den eksportorienterede beklædningsindustri, som beskæftiger omkring 80 procent af den samlede industrielle arbejdsstyrke. Der er omkring 350.000 arbejder beskæftigede i beklædnings- og tekstilindustrien fordelt på over 300 hovedsageligt udenlandsk ejede virksomheder. Cambodja beklædnings- og tekstilindustri er fortsat på den globale top 20 liste over tøjproducerende lande, selv efter udløbet af Multi-Fiber Aftalen (MFA) i 2004.

Tekstilindustrien er dækket af en national mindsteløn for branchen, som i begyndelsen af 2010 blev reguleret på anbefaling af en trepartsinstitution kaldet, "Labour Advisor Committee" (LAC). Branche mindstelønnen blev reguleret op fra 55 USD til 61 USD per måned. En regulering, hvis niveau blev anbefalet af flertallet af arbejdstagerrepræsentanter i LAC. Ikke desto mindre foranledigede fagforeninger med tilknytning til den politiske opposition en landsdækkende proteststrejke. Strejken sluttede efter pres fra multinationale opkøbere med at parternes underskrivelse af et national Memorandum of Understanding (MoU) om "Industrielle Harmony". Parterne bag memorandummet er de mest betydende fagforeninger og arbejdsgiverorganisation (GMAC). Aftalememorandummet detaljer ni principper og opfølgningsinitiativer, der skal gennemføres. Med aftalememorandummet håber begge sider at kunne reducere antallet af arbejds konflikter og at kunne støtte en bedre implementering af mindstelønnen i beklædningssektoren.

Den mest afgørende svaghed for den cambodjanske fagbevægelse er manglende enhed. En lang række konkurrerende fagforeninger dukkede efter indførelse af den nye arbejdslov i 1999, og i dag siges det, at der i Cambodja er flere fagforeninger end fabrikker. Alene i beklædningsindustrien skønnes der at være mere end 50 nationale fagforeninger. Vores partner organisationer, CLC, CCTU og NACC er de mest repræsentative fagforeninger og organiserer tilsammen den største andel af fagforeningsmedlemmer i Cambodja.

Et forslag om en ny fagforening lov er i færd med at blive gennemgået og kommenteret af fagforeningerne. Forslaget indeholder centrale elementer som nye regler for registrering af fagforeninger og kollektive overenskomstforhandlinger. Fagforeningerne har, alt efter politisk tilhørsforhold, en del indvendinger imod forslaget der, til trods at det er ILO der har lavet forarbejdet, indeholder nogle begrænsninger i mulighederne for at oprette nye fagforeninger på virksomhederne.

1.4.3 Partnerne

Vores partner organisationer i Cambodja var som udgangspunkt de to ITUC-AP tilknyttede organisationer CLC og CCTU, men inddragelse af en ny partner, NACC, har været hensigtsmæssig for at sikre bredest mulig dækning i forhold til kollektive aftaler (CBA's) og en mere repræsentativ status af samarbejdet i almindelighed. Ikke desto mindre har inddragelse af NACC har udgjort et dilemma, idet NACC er født som resultatet en splittelse af CCTU, - en udvikling som bestemt ikke ligger indenfor målsætningerne for udvikling af fagbevægelsen i Cambodja. Alt i alt har de tre

fagforeninger CLC, CCTU og NACC tilsammen fået organiseret en større andel af fagforeningsmedlemmer i Cambodja, men på grund af krisen, tab af traditionelle arbejdspladser og vanskeligheder med at organisere i den voksende turisme- og servicesektor er det samlede antal af fagforeningsmedlemmer stagneret.

I løbet af 2010 har partnerne færdiggjort politiske anbefalinger med henblik på at lette og øge antallet af ”mest repræsentative fagforeninger” (MRU) og at opnå og øge antallet af kollektive aftaler på virksomhedsniveau (CBA’s). Hertil kommer udvikling af et CBA - Standard Format, som også vil gøre det lettere at formulere lokale charter om krav, der kan øge beskyttelsen af arbejdstagerne. Dette er sket med teknisk assistance fra Ulandssekretariatet.

Den aktuelle status for implementeringen af Anstændigt Arbejde dagsordenen i de forskellige landes arbejdsmarkedslovgivning blev opgjort i en såkaldt baseline undersøgelse som en del af den regionale komponent; Anstændigt arbejde og arbejdsmarkedslove. Undersøgelsen har medvirket til øget enighed mellem vores partner og dermed skabt fremskridt i partnernes grundlag for at presse på for helt nødvendige arbejdsmarkedsreformer. Undersøgelsen har ført til en fælles prioriteret liste over svagheder og huller i den eksisterende arbejdsmarkeds regulering, som er blevet identificeret i enighed af vores partnerorganisationer. Processen har skabt en bedre fælles forståelse mellem vores partnere om forbindelsen mellem de nationale arbejdsmarkedslove og anstændigt arbejde eller nærmer manglen på samme.

Kapaciteten blandt vores cambodjanske partnere er stadig begrænset, og vores partnere er derfor i høj grad afhængige af teknisk (uddannelses) bistand og rådgivning fra LO / FTF. For at kunne implementere flere kollektive aftaler og aftalememorandummet er der ligeledes behov for mere støtte til afholdelse af workshops på virksomheds niveau.

1.5 Indien

1.5.1 Den politiske og økonomiske situation

I det sidste nationale valg i Indien vandt kongrespartiet stort og har siden dannet regering. Det er interessant, at vælgerne vendte tommelfingrene nedad overfor både kommunist partiet og det hindu-nationale BJP.

Således hedder Premierministeren i Indien i dag Singh. Hans regering har fokus på politikker og investeringer, der fremmer vækst, særligt indenfor landbrug og landområdeudvikling og støtte til investeringer i infrastruktur. Hovedudfordringerne er set som forbedring af kvaliteten af de offentlige ydelser og dannelse af et erhvervsmiljø, der fremmer investeringer og job skabelse, som nævnt primært i landområderne.

Indien er fortsat en af de verdens hurtigst voksende økonomier. I landets ellefte 5-års plan (2007-11) var målet en årlig vækst i BNP på 9 %, som blandt andet skulle skabes gennem en vækst, der samtidig reducerer fattigdommen. Vækst målet er, på trods af finanskrisen, tæt på at blive opnået, idet resultatet i perioden 2006-10 var 8,5 %. Finanskrisen – og den forøgede inflation - har dog skabt bekymrende miner, idet millioner af job, ifølge de officielle statistikker, er gået tabt, primært indenfor eksporterhvervene. Lønningerne er også generelt faldende. Den høje inflation påvirker millioner af fattiges liv, specielt de sårbare, som lever i den uformelle økonomi.

Ifølge UNDP's Human Development Report fra 2010, rangerer Indien som nr. 119 på Human Development Indeks (HDI) og er dermed blandt de lande, der ligger i mellemgruppen i "human development". Igennem de sidste 20 år har der generelt været fremgang i HDI'et, og Indien er i dag over gennemsnittet over lande i Sydasien. Som nævnt er den økonomiske vækst imponerende, men forskellen mellem rig og fattig er desværre stigende, og rigdommen er meget skævt fordelt. Selvom andelen af mennesker, der lever under fattigdomslinjen, er faldet fra 30 % i 2000 til 25 % i 2009, er fattigdom stadig et stort problem, idet 25 % i Indien svarer til mere end en kvart milliard mennesker. For størstedelen af arbejdsstyrken er indkomsten både lav og usikker. For eksempel tjener 89 % af kvinder i landområderne mindre end 44 indiske rupees om dagen (ca. 5 danske kroner), og har vel og mærke kun arbejde 15 dage om måneden.

1.5.2 Arbejdsmarkedet

Kun omkring 7 % af de indiske arbejdere er dækket af arbejdsmarkedslovgivningen og adgangen til et socialt sikkerhedsnet. Forbedring af love, der sikrer ydelser af social sikring til de fattigste udenfor den formelle økonomi, er derfor yderst vigtigt i bekæmpelsen af fattigdom. Et vigtigt skridt i denne retning blev taget, da den indiske regering vedtog "the Social Security Act". Dens implementering vil betyde en drastisk reduktion i "sårbarheden" for en meget stor gruppe af arbejdere i den uformelle økonomi i Indien.

Problemet er, at "the Social Security Act" netop ikke er blevet implementeret endnu. Således blev Indien i en ILO rapport om "World Social Security" kritiseret for "manglende fokus på at give social sikkerhedsbeskyttelse" til de mange "yderst sårbare" mennesker", og videre at "Indien har ikke gjort nok indenfor social sikkerhedsbeskyttelse, som er det globaliseringens menneskelige ansigt"

1.5.3 Partnerne

Samarbejdet mellem SEWA og Ulandssekretariatet forløber fortsat godt. SEWA fortsætter med at gennemføre en række af aktiviteter, der forbedrer arbejds- og levevilkårene for kvinder i den uformelle økonomi.

Det er værd at bemærke, at SEWA som organisation fortsætter med at vokse. Således var SEWA's medlemskab i den seneste opgørelse steget til mere end 1,3 millioner medlemmer. Det er også interessant, at Jyoti Macwan, generalsekretæren for SEWA, blev valgt som Vice-præsident for IFS på den sidste kongres i Vancouver. Hendes kandidatur blev blandt andet støttet af tidligere "fjender" i fagbevægelsen i Indien og det sydlige Asien.

Ulandssekretariatets støtte til SEWA gives inden for tre områder:

1. For det første ydes der støtte til at udvikle og gennemføre (dele af) Kheda/Anand lokalplan, hvor mere end 100,000 kvindelige arbejdere i den uformelle økonomi er understøttet i en række forskellige områder, såsom beskyttelse af arbejdstagernes rettigheder, social beskyttelse, jobskabelse og indtægtsskabende aktiviteter. Arbejdet skrider frem som forventet.

2. For det andet er der fokus på at etablere forbindelser mellem SEWA og NTUC-I / GEFONT i Nepal, BILS i Bangladesh og ACIW i Filippinerne. Ideen er primært at dele SEWA's erfaringer indenfor kvinder i den uformelle økonomi med disse organisationer, forhåbentlig således at de selv kan starte udviklingen af deres egne erfaringer. Arbejdet skrider godt frem, selv om det - på grund af forskelle i kulturelle og organisatoriske tilgange - har vist sig at være vanskeligere end forventet.
3. For det tredje er der givet støtte til styrkelse af SEWA på nationalt plan, og til SEWA's bestræbelser indenfor fortalervirksomhed for at sikre gennemførelsen af den sociale sikkerhedslov (Social Security Act). Som nævnt er organisationen hastigt voksende, og fortalervirksomheden og lobbyarbejdet vedrørende loven er i gang, selv om den reelle gennemførelse af loven kun skrider langsomt frem.

1.6 Mongoliet

1.6.1 Den politiske og økonomiske situation

Mongolian People's Revolutionary Party (MPRP), som er baseret på det tidligere kommunistparti, vandt et stort flertal ved valget i 2008, men beskyldninger om valgsvindel fra Det Demokratiske Parti (DP) og andre mindre partier (hvoraf mange af dem ikke vandt et sæde), førte til optøjer i centrum af Ulaanbaatar. Fem mennesker, heriblandt en politimand, blev dræbt og over 300 såret. MPRP's hovedkvarter blev ødelagt ved en brand og nærliggende bygninger, herunder Kulturpaladset blev plyndret. Præsidenten Enkhbayar erklærede en fire-dages undtagelsestilstand, den første i Mongoliets historie, for at genoprette roen. Dette omfattede også et udgangsforbud, et forbud mod tv-udsendelser fra andre end statslige tv-netværk og et forbud mod salg af alkohol. Af hensyn til den nationale enhed, og efter langvarige forhandlinger, gik MPRP ind i en koalition med DP.

I slutningen af 2010, stemte MPRP's medlemmer for en ændring af navnet på partiet til Mongolian People's Party (MPP) for at distancere sig den fra den sovjetiske oprindelse og vinde yngre tilhængere. Premierministeren og de fleste af kabinettet er MPP medlemmer.

Den økonomiske aktivitet i Mongoliet har traditionelt været baseret på kvægdrift og landbrug. Mongoliets omfattende mineralforekomster har dog tiltrukket udenlandske investorer. Mongoliets store forekomster af kobber, guld, kul, molybdæn, flussspat, uran, tin, og wolframtegner sig for en stor del af udenlandske direkte investeringer og offentlige indtægter. Den økonomiske vækst steg i gennemsnit med næsten 9 % om året i perioden 2004-08, hovedsagelig på grund af høje kobber priser og øget udvinding af guld. I 2008 oplevede Mongoliet en kraftigt stigende inflation på næsten 30 % - den højeste inflation i over et årti. Ved slutningen af 2008, hvor landet også begyndte at mærke virkningerne af den globale finansielle krise, medførte de faldende råvarepriser dog en lavere inflation. Til gengæld betød det en reduktion i statens indtægter og et fald i de offentlige udgifter.

I 2010 voksede økonomien med anslået 7 %, hovedsagelig på grund af eksporten til nabolandene. IMF har udtrykt bekymring for, at der er fare for overophedning, og inflationen stiger og ventes at nå op på 20 % ved udgangen af 2011. En IMF Mission i slutningen af januar 2011 anbefalede, at 2011-budgettet bør ændres for at nedbringe de offentlige udgifter væsentligt, at Centralbanken bør

gribe ind for at bremse inflationen, og at man bør prioritere foranstaltninger til at afhjælpe fattigdom.

Mongoliets økonomi fortsætter med at være stærkt påvirket af sine naboer. Mongoliet importerer 95 % af sine olieprodukter og en betydelig mængde elektrisk strøm fra Rusland, så landet er sårbart over for prisstigninger. Handelen med Kina tegner sig for mere end halvdelen af Mongoliets samlede udenrigshandel. Kina modtager omkring to tredjedele af Mongoliets eksport. Pengeoverførsler fra mongolerne, der arbejder i udlandet, er betydelige men faldende på grund af den økonomiske krise; hvidvaskning af penge er en voksende bekymring. Mongoliet blev medlem af Verdenshandelsorganisationen WTO i 1997 og forsøger at øge sin deltagelse i regionale økonomiske og handelsmæssige sammenslutninger.

1.6.2 Arbejdsmarkedet

Den nuværende arbejdsmarkedslovgivning giver ikke stor beskyttelse til arbejdstagerne i tilfælde af krænkelse af deres rettigheder. Arbejdsretten (Trade Union Rights Act) fra 2000 (med ændringer i 2001 og 2002) er yderst "venlig" over for arbejdsgiverne og ikke på nogen måde "pro-arbejdstager" orienteret.

Ifølge "Labour and Welfare Service Division" er den officielle arbejdsløshed (december 2010) på omkring 40.000 personer, eller ca. 2,5 procent af arbejdsstyrken på 1,6 millioner. De uofficielle tal er dog væsentlig højere. En af de dramatiske effekter af den økonomiske omstillingsproces har været en kraftig reduktion i antallet af offentlige ansatte og dermed en stigning i andelen af arbejdsløse. Den uformelle økonomi er i kraftig vækst og giver en – usikker - indkomst til omkring 55 % af den erhvervsaktive befolkning.

1.6.3 Partnerne

CMTU (Confederation of Mongolian Trade Unions) - med sine 35 tilknyttede fagforeninger – har ca. 187,000 arbejdere. CMTU er generelt betragtet som den mest magtfulde organisation i civilsamfundet i Mongoliet. CMTU har et omfattende netværk af både regionale og distrikt fagforeningskontorer. I mange distrikter er CMTU i praksis den eneste fagforening, der rent faktisk repræsenterer arbejderne.

Ulandssekretariatet har samarbejdet med CMTU i mange år, og har i dag et samarbejde, der beskæftiger sig med beskyttelse af arbejdstagernes rettigheder. Den første fase af dette specifikke projektsamarbejde sluttede i marts, og en ny fase begyndte herefter. Et projektkomitemøde blev afholdt i Ulaanbaatar i marts 2010 for at evaluere første fase og kickstarte den næste.

Projektet fokuserer på at opbygge CMTU's kapacitet til at beskytte arbejdstagernes rettigheder, herunder støtte til uddannelse af ledere, advokater indenfor arbejdsret, etablering af juridisk rådgivning centre, etablering af trepartsorganer til at afgøre arbejdstvister, og derudover støtte til fortalervirksomhed til revision af den mongolske arbejdsmarkedslov. Aktiviteterne forløber som planlagt, og omfatter blandt andet en studierejse til Danmark i maj 2011 og afviklingen af næste PAC møde i august 2011.

Hertil kommer at CMTU har anmodet Ulandssekretariatet om støtte til at søge midler til - og støtte til gennemførelsen af - en erhvervsuddannelse projekt. Mulighederne for at dette vil blive vurderet i august 2011, forud for PAC mødet.

CMTU holder sit næste kongres i juni 2011, hvor det forventes, at den nuværende præsident Mr. Ganbaatar vil blive genvalgt.